

آقای یوتیوب

داستان زندگی پسری که ثابت کرد خواستن توانستن است

گرفت. حالا می دانست یک نیزه چه ابعادی دارد، وزن آن چقدر است و دیگر شرایط آن چیست. قدم بعدی جست و جوی درباره طرز ساختن یک نیزه مسابقه بود. او خودش دست به کار شد و اولین نیزه تمرین خود را با دستن خود ساخت.

حالا همه چیز برای تحقق رؤیای او آماده بود. یه گو باز هم پای رایانه نشست و با تکنیک‌های پرتاب آشنا شد. او در تنهایی تمرین کرد و تمرین کرد... پرتاب پشت پرتاب...

در سال ۲۰۰۳، جولیوس در مسابقات دبیرستان‌های کنیا قهرمان شد و سه سال بعد برای اولین بار موفق شد رکورد جوانان کشور خود را جابه‌جا کند. او برای شکستن این رکورد، موفق شد نیزه را ۶۷ متر پرت کند. پس از سه سال رکورد جولیوس به ۷۴ متر رسید.

از آن به بعد کسی جلودار این پرتابگر نبود؛ پرتابگری با قامت ۱۷۵ سانتی‌متر و وزن ۸۵ کیلوگرم؛ یه گو به سرعت در رقابت‌های

همه کسانی که وارد مسیری سخت می شوند، به راهنما نیاز دارند. ورزشکار به مربی نیاز دارد و دانش آموز به معلم. اما گاهی کمبود امکانات مانعی بزرگ برای انسان ایجاد می‌کند. اگر انسان مربی نداشته باشد یا معلم مناسبی انسان را راهنمایی نکند، چه باید کرد؟ آیا باید رویاهای بزرگ را فراموش کرد؟ مگر خداوند در قرآن نفرموده است: «لیس للانسان الا ما سعی» داستان زیر داستان پسری است که نشان داد، هنوز هم خواستن توانستن است.

«رودخانه صبا» متولد شده بود؛ محله‌ای در «تیندرت» واقع در کشور کنیا. در روزهای دبیرستان به شکلی جدی تصمیم گرفت به پرتاب نیزه روی بیاورد. جولیوس وقتی دید که نه مربی دارد و نه حتی نیزه‌ای، از رایانه و دنیای اینترنت کمک گرفت. جست‌وجو در اینترنت و دیدن فیلم کار دشواری نبود. به این ترتیب، جولیوس با لذت فیلم بزرگان این ورزش، همچون یان زلنی (Jan Železný) را دید. زلنی پرتابگر اسطوره‌ای جمهوری چک بود که در چهار المپیک برنده سه مدال طلا و یک مدال نقره شده بود.

جولیوس باقی اطلاعات را هم از اینترنت

قهرمان شدن بدون مربی

از نوجوانی آرزو داشت، در مسابقه پرتاب نیزه شرکت کند، اما یک مشکل بزرگ سر راه خود داشت. در کشوری مثل «کنیا»، بیشترین تمرکز روی دوهای استقامت بود و بارها و بارها ستارگان بزرگی در دوهای ۱۵۰۰، ۳۰۰۰ متر با مانع، ۱۰ هزار متر و ماراتن درخشان بودند. ولی هرگز سابقه نداشت که ورزشکاری بتواند، در رشته‌ای چون پرتاب نیزه بدرخشد. جولیوس یه گو مشکل بزرگ دیگری نیز داشت. او اصلاً نیزه‌ای نداشت که بتواند با آن تمرین کند! اما یه گو نمی‌خواست تسلیم شود.

جولیوس در ۴ ژانویه ۱۹۸۹ در محله

کشور کنیا از سال ۱۹۵۶ وارد بازیهای المپیک شد. این کشور تاکنون از رقابت های المپیک صاحب ۳۱ طلا، ۳۸ نقره و ۳۱ برنز شده است. از مجموع ۱۰۰ مدال این کشور در بازیهای المپیک، ۹۳ مدال در دوومیدانی کسب شده است. در دهه های مختلف کنیایی ها در مسابقات دوهای نیمه استقامت و استقامت درخشیده اند و بارها و بارها در مواد مختلف از ۴۰۰ متر و ۸۰۰ متر گرفته تا ۱۵۰۰ متر و ماراتن قهرمان شده اند. در این میان یکی از مدالهای کنیایی ها متفاوت از سایرین است. جولیوس یه گو اولین دونده کنیایی بود که به جای درخشش در پیست، در یکی از مسابقات میدانی مدال آور شد. داستان یه گو یادآور قهرمانان افسانه ای وزنه برداری ایران است. قهرمانانی که تصمیم گرفتند در رشته مورد علاقه خود به اوج برسند. چنین بود که دست خالی شروع به تمرین کردند. در ایران هم اولین قهرمانی که مدال طلای مسابقات جهانی را از آن خود کرد، مربی نداشت. اولین مدال آور ایرانی در المپیک نیز شرایط مشابهی داشت.

کرده بود) و تعداد زیادی سنگ که درون آن ها می ریخت، هالتر درست کرده بود و این گونه به تمرین وزنه برداری می پرداخت. او بعدها سه بار قهرمان جهان و برنده یک مدال نقره و یک مدال برنز المپیک شد.

جعفر سلماسی دیگر وزنه بردار اسطوره ای تاریخ ایران و اولین مدال آور ایران در المپیک، یک ژیمناست ماهر بود. او هم بدون مربی، در زیر زمین خانه خود و به لطف دیدن چند تصویر ژیمناستیک در روزگاری که خبری از تلویزیون و رادیو نبود، به قهرمانی رسید! باور می کنید؟

نقطه مشترک تمام این ورزشکاران یک موضوع ساده است: هیچ یک به خاطر نداشتن امکانات، رویاهای خود را فراموش نکردند.

با آرامش به تمرین دو و میدانی می پرداخت، اما از آنجا که زمستان های «وزاکا» بسیار سرد و در آن روزگار بدون امکانات بود، او مجبور بود روی پله های یک فروشگاه تمرین کند. آن هم در حالی که فروشگاه شبها تعطیل بود و روزها مملو از مردم و تنه زدن های چوهی همه را عصبی می کرد! چوهی که در رشته های پرش طول و پرش ارتفاع تمرین می کرد، برای بهتر یاد گرفتن اصول این مسابقات از طبیعت بهره می برد. از نحوه پریدن قورباغه و جهش های اسبها کمک گرفت و با همین روش ساده قهرمان المپیک ۱۹۳۲ در پرش سه گام شد.

در ایران هم ورزشکاران زیادی بدون امکانات به اوج رسیدند. محمود نامجو، قهرمان وزنه برداری ایران، در کودکی با کمک دو جعبه میوه (که با یک میله به هم متصل

بین المللی درخشید. این درخشش ابتدا در سطح قاره آفریقا بود و آرام آرام به مسابقات بزرگ تر رسید. او در سال ۲۰۱۰ در آفریقا سوم شد و در سال های ۲۰۱۱ و ۲۰۱۲ عنوان قهرمانی مسابقات قاره سیاه را به خود اختصاص داد. در سال ۲۰۱۲ برای اولین بار در المپیک شرکت کرد و عنوانی بهتر از دوازدهم کسب نکرد. یک سال بعد در مسابقات جهانی مسکو چهارم شد، اما این نتایج برای او درس و تجربه بیشتری به ارمغان آورد. او در سال ۲۰۱۳ موفق شد نیزه را ۸۵/۴۰ متر پرتاب کند و از آن به بعد هرگز پرتاب هایش از ۸۰ متر کمتر نشد. یه گو در سال های ۲۰۱۴ و ۲۰۱۵ سه قهرمانی در رقابت های کشورهای مشترک المنافع، قهرمانی آفریقا و مسابقات قهرمانی جهان کسب کرد و برای رسیدن به طلای جهان موفق شد، نیزه را ۹۲/۷۲ متر پرتاب کند.

مدال نقره المپیک

سرانجام جولیوس به آرزوی خود که مدال المپیک بود، رسید. در رقابت های المپیک ۲۰۱۶ ریو او با همان پرتاب اول از رقیب پیش افتاد؛ هر چند این رکورد ۸۸/۲۴ متر بود. در پایان نیز به عنوان نایب قهرمانی المپیک دست یافت. با این حال کار بزرگ جولیوس وقتی بود که هیچ چیز او را تسلیم نکرد؛ حتی نداشتن ساده ترین امکانات.

در تاریخ رقابت های ورزشی، جولیوس نه تنها استثنا نیست، بلکه هر قدر به زمان های گذشته برویم، تعداد ورزشکاران خودساخته بیشتر و بیشتر می شود. میشل تیتو، قهرمان دوی ماراتن ۱۹۰۰، نانوائی بود که نان های آماده را روی سر خود می گذاشت و دوان دوان به خانه ها می رساند. اسپیریدون لوییس، قهرمان دوی ماراتن ۱۸۹۶، چوپانی بود که گاری خود را پر از دلوهای آب می کرد و پشت گاری خود می دوید. این ها نمونه هایی از ورزشکاران خودساخته در روزگار گذشته اند.

یکی دیگر از این ورزشکاران خودساخته چوهی نامبو، ورزشکار ژاپنی است. او که در سال ۱۹۰۴ متولد شده بود، تابستان ها

